

ԲԱՆԱՍՏԵՂԾԱԿԱՆ

ՀԱՅԵԼԻԻՆ ԴԻՄԱՑ

Հայելիին դէմ,
Բեկուած ու խոր
Կեցած կը մալիւմ.
Առունն է դրբեր
Ոսայնն իր արծաթ
Վերեն մազերուս:

Հոգիէս կ'անցնի
Ասեղ առ ասեղ
Մտով մ'անսովոր,
Իբրեւ մախերգանք
Մօտեցող ձմրան:

Աւան այս տեսում
Պակերին դիմաց
Կը դողայ հոգիս.
Հագիւ կը յիշեմ
Ձուրերուն վրայ
Հայելիին խոր,
Պարմանն այն աղուոր,

Որ երազներու
Դուռնէն ոսկեսար,
Տակաւին երէկ
Կը մտնէր աշխարհ:

Աստուած իմ, որքան
Տխուր է տեսնել
Պակերն անցեալին
Թարմ ու աղուածիլ,
Ալեւոյթին մէջ
Տարիներու գորշ:

Կաթիլն արցունքին
Կը սառի տակաւ,
Թարթիչներու ծայր,
Արցունքին մէջ լոկ
Կրնան հաւատիլ
Անցեալն ու ներկան,
Ու մայիլ վաղուան:

ԵՂԻՎԱՐԴ